

ЗАЛИВЪТ НА АКУЛИТЕ

Петър Бобев, „Заливът на акулите”,
роман, изд. „Народна култура”, 1963 г.,
редактор Лилия Илиева

Морският свят е любима художествена „територия” на Петър Бобев. И когато пише за неговите обитатели – те оживяват в съзнанието на младия читател като напълно реални „герои”, носещи своя ярка индивидуалност, свое неповторимо „аз”, свое „мислене”. Именно това умение на автора да одухотвори обитателите на океана, привлича читателя и в романа „Заливът на акулите”.

Далечният и екзотичен подводен океански свят става този път арена на жесток сблъсък между две човешки банди, ламтящи да се доберат до нечувано богатите диамантени залежи, почиващи на дъното на океана. В тази борба неволно се намесват и трима българи, принудени са да вземат активно участие в нея и накрая единствени те се спасяват от гибелта, която постига всички други. Фабулата е твърде интересна и увлекателна. Обаче авторът е прекалил в желанието си да постигне драматизъм и напрежение в действието. Така той използва все един и същ стереотипен похват във всеки епизод – прекъсва го в най-драматичната му точка, за да се прехвърли към друго място на действие и по този начин да усилва любопитството на читателя. От прекалена употреба този похват вече се „износва”, води до произволно накъсване на действието, до неоправдано композиционно насичане, до неизбежно повтаряне.

Бобев е съсредоточил вниманието си изцяло върху външната занимателност на фабулата и от това са пострадали преди всичко образите на най-главните му герои. Особено тримата българи — Богдан, Владо и Стрезов — са съвсем бледи, вътрешният им свят е разкрит извънредно неубедително и схематично. Бобев не е съумял да покаже тяхното голямо морално превъзходство като хора от нов тип над хората от капиталистическия свят. И в това е може би най-голямата слабост на романа.

[Назад към основната страница](#)